

Prima instanță: judecătoria Centru, mun. Chișinău (jud. S.Tizu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, A. Minciuna, M. Moraru)

DECIZIE

25 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

Judecători:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi

Maria Ghervas

Mariana Pitic

Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de Gheorghe Sobieski-Camerzan împotriva deciziei din 03 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Sindicatul Colaboratorilor Organelor de Forță din Republica Moldova cu privire la anularea Acordului Adițional la contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, obligarea pârâtului de a-i expedia Acordul Adițional din 26 septembrie 2014, încasarea prejudiciului material și moral,

c o n s t a t ă:

La data de 09 martie 2015, Gheorghe Sobieski-Camerzan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău solicitând anularea Acordului adițional la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, obligarea pârâtului de a-i expedia Acordul Adițional din 26 septembrie 2014, încasarea prejudiciului material în mărime de 800000 lei și moral în mărime de 200000 lei.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat că este proprietarul unui bun imobil complex, cu o suprafață de 74,6 m.p. amplasat în mun. Chișinău, str. Vasile Alecsandri, nr. 44, pe care l-a primit moștenire de la D. Malinovski.

Indică că, la data de 30 iunie 2004, Consilierul municipal Svetlana Popa, prin jaf l-a deposedat de toate actele de proprietate al acestui imobil, în legătură cu ce a sesizat procuratura și poliția, însă în loc să fie pedepsită, la data de 01 iulie 2014, au săvârșit un jaf armat prin care a fost deposedat de bunul său prin forță.

Menționează că, ulterior bunul său imobil a fost transmis ilegal pârâtului, care pretinde că este proprietarul acestui bun imobil în baza Hotărârii Sovietului Miniștrilor RSSM nr. 124 din 15 februarie 1946.

Consideră că, acest fapt nu corespunde adevărului, din motiv că hotărîrea menționată a fost modificarea prin hotărîrea Sovietului Miniștrilor RSSM nr. 728 din 06 aprilie 1947, prin care s-a dispus denaționalizarea acestui bun imobil.

Indică că, la data de 22 decembrie 2014 pîrîtul emite Decizia nr. 16/42-154 prin care ilegal, nefiind proprietarul bunului, fără licitație publică, transmite în folosință acest bun imobil pe un termen de trei ani Sindicatului Colaboratorilor Organelor de Forță din Republica Moldova. După expirarea acestui termen, ilegal și abuziv, la data de 19 februarie 2009, au semnat contractul de locațiune nr. 3/05/022, privind darea în chirie a bunului său imobil pînă la data de 18 februarie 2012.

Menționează că, recent a aflat că prin Acordul Adițional din 26 septembrie 2014, părțile au modificat abuziv și ilegal contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009.

Declară că, pîrîtul nu este proprietarul acestui bun imobil și îi violează în mod brutal dreptul său la posesia și folosința lui nestingherită, din ce motiv la data de 25 februarie 2015 a depus la Consiliul mun. Chișinău o plîngere prealabilă prin care a solicitat anularea Acordului adițional din 26 septembrie 2014 la Contractul de locațiune din 19 februarie 2009 și să-i fie eliberat Acordul.

Prin hotărîrea din 09 noiembrie 2015 a judecătorei Centru, mun. Chișinău s-a respins ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Sindicatul Colaboratorilor Organelor de Forță din Republica Moldova cu privire la anularea Acordului adițional la Contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, încasarea prejudiciului material și moral.

Prin decizia din 03 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan și s-a menținut hotărîrea din 09 noiembrie 2015 a judecătorei Centru, mun. Chișinău.

La data de 02 martie 2016 (conform sigiliului Oficiului Poștal aplicat pe plic (f.d.147), Gheorghe Sobieski-Camerzan a declarat recurs împotriva deciziei din 03 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, solicitînd casarea acesteia.

În susținerea recursului s-a invocat că instanțele ierarhic inferioare au refuzat intenționat să se pronunțe asupra capătului de cerere privind obligarea pîrîtului să-i expedieze Acordul Adițional din 26 septembrie 2014.

Consideră că, ambele instanțe de judecată, cu scopul de a pronunța hotărîri contrare legii, au omis intenționat înscrisurile sale și au refuzat să examineze cererile depuse în instanța de fond la data de 15 septembrie 2015, la 02 octombrie 2015 și la 02 noiembrie 2015.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curtii de Apel Chișinău a fost adoptată la data de 03 februarie 2016, iar Gheorghe Sobieski-Camerzan a declarat recurs la data de 02 martie 2016, conform sigiliului Oficiului Poștal aplicat pe plic (f.d.147), ceea ce denotă că recursul este declarat în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 11 mai 2016 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Gheorghe Sobieski-Camerzan și va casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 24 alin.(3) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârâtului, iar în materie de despăgubire, sarcina probațiunii revine ambelor părți.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească, pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 240 alin. (3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

În conformitate cu art. 241 alin.(5), (6) Cod de procedură civilă, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

Or, în conformitate cu art. 373 alin. (1)-(4) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea

circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărîrii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărîrii în întregul ei.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel adoptînd soluția pe caz, expunîndu-se asupra netemeinicii acțiunii, nu s-a expus asupra tuturor pretențiilor invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată.

Astfel, instanța de apel nu a elucidat toate circumstanțele pricinii, prin ce se impune concluzia de a fi casată decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare.

Din materialele pricinii rezultă că la data de 09 martie 2015, Gheorghe Sobieski-Camerzan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău, prin care a solicitat anularea Acordului adițional la Contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, obligarea pîrîtului să-i expedieze Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, încasarea prejudiciului material în mărime de 800000 lei și moral în mărime de 200000 lei (f.d.21).

Prin hotărîrea din 09 noiembrie 2015 a judecătoriei Centru, mun.Chișinău s-a respins ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Sindicatul Colaboratorilor Organelor de Forță din Republica Moldova cu privire la anularea Acordului adițional la Contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, încasarea prejudiciului material și moral (f.d.114, 118-120).

Prin decizia din 03 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan și s-a menținut hotărîrea din 09 noiembrie 2015 a judecătoriei Centru, mun.Chișinău (f.d.140-143).

Astfel, Colegiul decelează că instanța ierahic inferioară a eludat a se expune asupra cerinței lui Gheorghe Sobieski-Camerzan privind obligarea Consiliului municipal Chișinău să-i expedieze Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009.

La data de 15 septembrie 2015, Gheorghe Sobieski-Camerzan prin cerere a solicitat aplicarea unei amenzi Consiliului municipal Chișinău, conform art. 22 alin.(4) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, deoarece nu a prezentat la prima înfățișare Acordul Adițional contestat și documentele ce au stat la baza emiterii acestuia.

Concomitent, Colegiul ia în considerare și faptul că reclamantul Gheorghe Sobieski-Camerzan, la data de 02 octombrie 2015, în procesul examinării pricinii în primă instanță, a depus o cerere prin care a solicitat repetat, în temeiul art. 22 al Legii contenciosului administrativ, să fie obligat pîrîtul Consiliul municipal Chișinău să

prezintă Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, înscrisurile și documentele ce au stat la baza întocmirii acestuia, precum și actele de proprietate înregistrate la Oficiul cadastral Teritorial Chișinău (f.d.88).

Totodată, a solicitat examinarea cererii de prezentarea a actelor solicitate în lipsa sa, însă Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 și documentele prezentate să fie expediate în adresa sa, inclusiv și hotărârea adoptată (f.d.88).

La data de 02 noiembrie 2015, reclamantul Gheorghe Sobieski-Camerzan a solicitat prin cerere, să fie sancționat pârîtul pentru neprezentarea Acordului Adițional din 26 septembrie 2014 și actele ce au stat la baza întocmirii acestuia. Totodată, a solicitat repetat să fie obligat pârîtul Consiliul municipal Chișinău să prezinte înscrisurile ce au stat la baza întocmirii Acordului Adițional din 26 septembrie 2009, după cum urmează: Extrasul din Registrul bunurilor imobile pe imobilul din str. V. Alecsandri, nr.44, mun.Chișinău; copia deciziei pârîtului privind prelungirea contractului de locațiune nr. nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009 (f.d.107).

Astfel, Colegiul reliefă că prima instanța nu s-a expus asupra cererilor înaintate de Gheorghe Sobieski-Camerzan înaintate în cadrul procesului judiciar, inclusiv și asupra cerinței repetate privind obligarea Consiliului municipal Chișinău să prezinte Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, or, din textul procesului verbal al ședinței de judecată și actele de dispoziției a primei instanțe nu se profilează careva soluții în acest sens.

Totodată, Colegiul reiterează că cerința privind obligarea Consiliului municipal Chișinău să prezinte Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 la contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, a fost inclusă în textul cererii de chemare în judecată.

Mai mult, instanța de apel fiind obligată în condițiile legii de a verifica legalitatea și temeinicia hotărîrii primei instanțe, în limitele cererii de apel, chiar și în întregul ei, indiferent de motivele apelului (art. 373 alin.(4) Cod de procedură civilă), ale referințelor și obiecțiilor înaintate, în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță, a eludat acest aspect, limitîndu-se la menținerea hotărîrii primei instanțe.

Tot aici, este de menționat că Gheorghe Sobieski-Camerzan a invocat acest aspect și în cererea de apel (f.d.117), însă din textul deciziei contestate nu derivă că instanța de apel ar fi luat în considerare acest argument invocat sau l-ar fi verificat sub aspectul temeiniciei prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel în raport cu pretențiile și normele de drept material aplicabile speței date.

Totodată, Colegiul ia în considerare și faptul că la materialele pricinii lipsesc careva confirmări care să ateste expedierea lui Gheorghe Sobieski-Camerzan a copiei Acordului Adițional de introducere a unor modificări în contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, în condițiile cînd în toate solicitările reclamantul insistă la prezentarea și respectiv expedierea acestuia în adresa sa.

Concomitent, Colegiul reține că reclamantul a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, prin cererea înregistrată la data de 15 septembrie 2015 în cancelaria instanței de fond (f.d.48), ceea ce denotă că în cazul prezentării de către pârît a actelor

solicitate, urmau a fi expediate și reclamantului, rezultând și din prevederile art. 186 Cod de procedură civilă, care obligă pârîtul la prezentarea referinței cu înscrisuri și probe în atîtea copii cîți reclamanți și intervenienți sunt antrenați în proces.

De asemenea, Colegiul remarcă că art. 22 alin. (2) lit. b) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, statuează că în cazul punerii cererii pe rol, judecătorul dispune prezentarea de către pârît a actului administrativ contestat și a documentației care a stat la baza emiterii acestuia, a înscrisurilor sau a altor date pe care instanța le consideră necesare în judecarea pricinii.

În speță, pârîtul este obligat prin lege de a prezenta actul contestat, rezultând și din prevederile art. 24 alin.(3) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, care statuează că la examinarea cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârîtului.

Colegiul precizează că reclamantul în cadrul soluționării pricinii atît în prima instanță, în cadrul căreia a solicitat examinarea pricinii în lipsa sa, prin cerere (f.d.48), cît și în instanța de apel nu s-a prezentat, ceea ce denotă și din textul actelor de dispoziție (f.d.114, 118-120, 140-143).

Mai mult, Colegiul relevă că în cererea de apel reclamantul Gheorghe Sobieski-Camerzan a solicitat expres casarea hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată privind anularea Acordului Adițional la contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, obligarea pârîtului de a-i expedia Acordul Adițional din 26 septembrie 2014, încasarea prejudiciului (f.d.117).

Totodată, Colegiul ia în considerare și faptul că în cadrul soluționării pricinii, nu au fost adoptate careva acte de dispoziție, ce ar atesta renunțul reclamantului la pretenția privind expedierea Acordului Adițional de introducere a unor modificări în contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009 în adresa sa.

Astfel, nu au fost stabilite careva temeuri ce ar determina instanțele ierarhic inferioare de a nu se expune asupra cerinței menționate, în condițiile cînd aceasta în actele de dispoziție adoptate s-au limitat doar la examinarea cerințelor ce țin de anularea Acordului Adițional la contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, încasarea prejudiciului material și moral.

În această ordine de idei, Colegiul conchide că în lipsa unei motivări corespunzătoare, Gheorghe Sobieski-Camerzan este lipsit de dreptul de a cunoaște motivul respingerii cerinței privind expedierea Acordului Adițional contestat, or, instanța de apel are obligația de a reflecta argumentele sale privind respingerea unor pretenții, probe, legile de care s-a călăuzit.

De asemenea, Colegiul decelează că rezultând din prevederile art. 373 alin.(2) Cod de procedură civilă, enunțat supra, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces.

La caz, Colegiul menționează obligația instanței de apel de a verifica legalitatea hotărîrii în întregul ei, independent de motivele apelului privind legalitatea hotărîrii primei instanțe, în conformitate cu art. 373 alin. (4) Cod de procedură civilă.

Totodată, Colegiul precizează că norma procedurală enunțată supra obligă instanța de apel de a verifica legalitatea soluției adoptate de prima instanța în raport cu pretențiile înaintate, circumstanțele de fapt și de drept invocate.

Mai mult, Colegiul remarcă că instanța de apel la adoptarea soluției pe caz, urma a concluziona sub aspectul temeiniciei/netemeinicii pretenției privind expedierea lui Gheorghe Sobieski-Camerzan a Acordului Adițional de introducere a unor modificări în contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, rezultând din circumstanțele pricinii constatate de instanța de judecată, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, dar nicidecum să se limiteze doar la menținerea hotărârii primei instanțe.

Sub acest aspect, Colegiul remarcă că instanța de apel în decizia sa a constatat că prin răspunsul nr. 07-06/239 din 04 martie 2015 a Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale a Consiliului municipal Chișinău, lui Gheorghe Sobieski-Camerzan i s-a refuzat eliberarea contractului de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009 și a Acordului Adițional de introducere a unor modificări în contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009 din motiv că conțin date cu caracter personal. Însă, instanța de apel nu a supus examinării însăși cerința privind expedierea lui Gheorghe Sobieski-Camerzan a Acordului Adițional de introducere a unor modificări în contractul de locațiune nr.3/05/022 din 19 februarie 2009, în condițiile când Acordul Adițional din 26 septembrie 2014 constituie obiectul litigiului.

Prin urmare, verificând legalitatea hotărârii primei instanțe, instanța de apel a omis acest aspect, ceea ce urmează a fi luat în considerare la rejudecarea pricinii.

Or, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994).

CEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61.). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

În speță, Colegiul remarcă că reclamantul a solicitat obligarea pârâtului Consiliul municipal Chișinău de a-i expedia actul contestat, ceea ce denotă că atât în contextul legislației naționale, cât și internaționale instanțele de judecată erau obligate de a răspunde la această cerință invocată în cererea de chemare în judecată și cererile ulterioare adresate în acest sens, ceea ce la caz a fost eludat, argument invocat și de recurent.

În consecință, Colegiul reiterează că concluzia instanței de judecată trebuie să fie certă pentru ca justițiabilul să cunoască pentru care motiv i s-a respins pretenția dată.

Astfel, instanțele judecătorești sunt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre.

Instanța de recurs remarcă că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre motivată. Motivarea este o parte a hotărârii în care instanța judecătorească în mod obligatoriu își expune concluziile formulate în privința cauzei deferite spre soluționare.

Conform unei jurisprudențe constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și, argumentelor invocate de către părți întru admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999).

Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Or, principiul procesului echitabil reclamă că hotărârea să fie motivată, justițiabilul avînd posibilitatea să cunoască motivele care l-au făcut pe judecător să adopte una sau altă soluție și să le conteste dacă sistemul prevedea o cale de atac împotriva acestei hotărâri, lipsa motivării unei decizii judiciare, pune în pericol dreptul la un proces echitabil (cauza Kaufman vs. Belgia, 1986).

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul că s-a constatat o eroare judiciară, care nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a casa integral decizia instanței de apel și de a restitui prezenta pricină civilă la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Colegiul relevă că la rejudecarea pricinii, instanța de apel urmează să țină cont de cele enunțate supra, rezultînd atît din pretențiile înaintate de Gheorghe Sobieski-Camerzan, cît și din obiecțiile părții oponente în cererea de apel și probele în susținerea poziției fiecăruia. Caracterul peremptoriu al probelor ce formează concluzia instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Gheorghe Sobieski-Camerzan.

Se casează integral decizia din 03 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Sobieski-Camerzan împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Sindicatul Colaboratorilor Organelor de Forță din Republica Moldova cu

privire la anularea Acordului Adițional la contractul de locațiune nr. 3/05/022 din 19 februarie 2009, obligarea pârâtului de a-i expedia Acordul Adițional din 26 septembrie 2014, încasarea prejudiciului material și moral, cu remiterea pricinii la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței

Tatiana Vieru

Judecători

Valentina Clevadî

Maria Ghervas

Mariana Pitic

Oleg Sternioală